

Světová 1/2 sekvenční rekord - 117-way: 2 body

V červnu 2014 jsem se v Perris Valley, USA, stala 2 světových rekordem. Odjakživa jsem si rázně zřídily se s tím, že se k nim budu na starší kolena vracet. A událost, jaká byla v Perris Valley, pro mne měla smysl zaznamenat. Chtěla jsem udělat zkrácenou verzi úniku speciálně pro 4000.cz, ale z důvodu nedostatku času a nechuti upravovat pro sobě, jakákoliv texty zveřejněné celá. Koho zajímá, skájkání, goto kapitola Den 6 :-)

Přeměnila jsem, jak jsem se k takové akci vlastní dostala a opravdu nevím, kde to vše chco zašlo. Jestli v červnu tohoto roku, kdy jsem v pomatění mysli vyplnila mnohostránkovou přihlášku a odeslala ji organizátorům úenského světového rekordu, nebo vloni v Polsku, kde jsem poprvé skájkala pokusy o 100-way, nebo předelety v Klatovech, kam jsem jednoho dne přišla s padákem v jedné ruce a stanem v druhé s touhou začít skájkat v sestavě se mne ujali úpiškoví load organizátoři na velké sestavy a nebo v roce 2006 v Praze, kde Lojzek organizoval sestavy ze dvou letadel s našimi přáteli (a kde byl jediný z úechů) a kde mne přesvědčil na společné s nimi a já poprvé začala opravdovou bigway (byla to 17-way se třemi body a mělem mi vypadly oči nadšením).

Ale asi se nejvíce hodí začít zprávou, která mně přišla do Facebookové schránky 6. června 2014 (tedy měsíc před událostí), a to přímě od Toma Jenkinse, jednoho z organizátorů rekordu. Zatímco jsem v sobotu večer zduřeně listovala Facebookem, objevila se nová zpráva: "Hana. This may be very late notice. But you have a slot on the Womens World Record in Perris next month if you can make it. Please contact me. Or Kate Cooper-Jensen." Na kolik minut jsem fascinovaná šetla tu zprávu pořád dokola, než jsem uvědomila, že bdím. Teprve za několik minut jsem na kláves vyřukala stručnou odpověď: "Hi Thomas, I will be there!". Měla jsem hrubou představu o úkladech akce, ale netušila jsem, jestli se úenu letenky, jestli potěbují vřzum, že nemám pas, že netuším, kde tam bydlet ani jak se dostat na dropzónu. Tyto organizační úležitosti pro mne představují značné stres, nicméně pozvání na Světová 1/2 rekord nelze odmítnout. Velké sestavy jsou měj sen a nejvíce sestava je megasen.

O co v rekordem úilo? Jedná se o sekvenční rekord, kdy je člem chytit sekvenci dvou bodů. Stávající rekord (směšená sestava, kde jsou muži i úeny) byl 110-way se 2 body. Nový rekord je napřinován na 120-way se 2 body. Organizátoři tedy uložili poměrně směšně člá - pokoušit stávající směšený rekord, a to tímto lidem, složeným vřhradně z úen a ustanovit tím souasně celkově i úenskě světové rekord. 2 světové rekordy v jednom sešhem přeměně dně jsem vyřdila vřchny potěbné formality a dokonce se mi podařilo zajistit si spolujízdu do Perris Valley. Přijíka auta na městě totiě pro mne nepřipadala vřvahu jednak z finančních důvodů, dále z úistě praktických důvodů - představ, jak já coby světešná - a ne moc dobrě úidiš, jezděm v LA po x-proudě silnicích je skutečně absurdně. Jelikož jsem nikdy nebyla v Americe, ani jsem nikdy necestovala sama, byla pro mne cesta na město tímto nošně - měrou. Paradoxně jsem neměla obavy ze seskoků, ale vřhradně z toho, jak se do dostat.

Nastal den D a já vyrazila na pražskou Ruzyni. Naše letadlo odstartovalo do Londýna o 30 minut později. V Londýně jsem měla na přestup na let do Los Angeles jen 70 minut, což mne vyburcovalo k u mne nevědaně asertivitě, a když jsem drže předběhala všechny, kdo si to nechali lřbit, dokonce i ty, kteří si to lřbit nechtěli nechat a svřj let se stihla bez přeháněně - doslova v posledněch vřminách. Za mnou zavřeli naši gate a potě, co jsem se zpoceně vyřzeně zhroutila do svého sedadla, nám pilot oznámil, že 3 lidé let nestihli a budeme mět 20 minut zpožděně se musě - najět a vyloěit jejich zavazadla. Jak mělo stašilo, abych byla mezi nimi! Těmto okaměikem jsem považovala všechny zřsahně - přěky za překonání a uvědomila jsem tomu, že nověmu světovému rekordem již neš.

Doprava do Perris proběhla dle plánu a po páteční jezdě na dropzónu jsem zvládla jen checkin a zapadla do postele. Další den jsem se probudila u 3/4 ve 4 hodiny ráno a i když jsem byla unavená a moc chtěla spát, u 3/4 to prostě nešlo. Začala jsem tedy studovat manuál, který jsme měli za účelem pátečního startu před ranním nástupem. Zapamatovávala jsem si jména kapitány sektoru, kapitány letadla, svého slotu, jména lidí, na které se zapojuji a které pravě a levě straně, svoji pozici v sektoru, pozici v letounu při skoku a samozřejmě letoun, do kterého patřím při rozchodu a otevření. Pozorně jsem si prostudovala plány naší sestavy, rozchodu naší vlny a pravidel pro účastníky. Přestože se někdy vrací se později (slot, lidi okolo, pozice v letounu, výšky rozchodu jsem později hodná řada, že jsem tomuto manuálu věnovala dostatek času. Na rozdíl od ostatních účastníků jsem byla sama za sebe, nikoho jsem neznala a občas jsem měla i problém s jazykovou bariérou (obzvláště v našem sektoru kde bylo mnoho Rusů a Lenka, kapitánka sektoru, občas mluvila jen rusky). Manuál nás také upozorňoval na specifika seskoků z výšek a na skutečnost, že všechny seskoky (i ty tréninkové, které budou jen z 4900 metrů) budeme ze cvičných dříve skákat s kanylou s kyslíkem. Kanylou obdržíme při ranním nástupu, v letounu si ji zavedeme do nosu před nasazením páteřní hadičky, která nám bude vykukovat z pod páteřní se připojíme na letounu. Takto mohou být na kyslík napojeni do poslední vteřiny před skokem i floatem, které vylézá v letounu.

Den 1 a 2

V 7 ráno jsem konečně vyrazila na letiště, kde jsem se připravila na seskoky a začala se seznamovat s ostatními účastnicemi rekordu. Poté bylo celá dopoledne bezpečnostní školení, postupně se nám představily kapitány jednotlivých sektorů a rovněž jsme byly seznámeny s plány následujících seskoků. První dva dny jsou určeny tréninkovým seskokům ve všech menších skupinách - jedna skupina byl každý den 1/2 základ, a druhá dvě byly 2x 30way, když jsme měli za účelem se ve třetí části páteřní oblékat na 4-way základ v co nejtvrdší formaci (tak, abychom simulovala naši sektorové rekordní pokusech). 4-way základ pro nás vytvořili špičkoví světoví organizátoři velkých sestav.

Přimi první-m seskoku jsem byla velmi nervózní, protože mi vadila nosná kanyla na kyslík, a já jsem poprvé z Twin Ottera, poprvé na nové dropzápně - zkratka těch poprvé bylo poměrně dost. V průběhu dalších seskoků jsem už získala obvyklou jistotu a soustředila se na správnou pozici těla, na přesné umístění sestavy a samozřejmě trekingů - vyšla na mne pozice leadera a přiměřeně seskoku jsme měli, byť ve 30-way, za 1000m trekingů jen do stran (jako kdyby se rozcházeli dva manci v 2-way).

Po otevření jsme tedy kolem sebe měli vždy dost padáků, a to i v takto malých sestavách. Šířkou tržnicových way bylo záskat orientaci v daném sektoru a sledit se na organizátory danou průměrnou rychlost 193-196 km/hod. Každě, kdo někdy skákal velké sestavy, ví, jak je to důležitá pro základ, aby tuto rychlost udržel po celou dobu seskoků konstantně. K udržení tohoto cíle je třeba, aby všichni pracovali na průměrné rychlosti i po zapojení do sestavy a aby jim někdo pomohl - zejména tak, aby se přiměřeně volně pohybovali v rámci sestavy, tedy měli rezervu jak dolů, tak nahoru, a když dojde k výraznému zpomalení formace. Mnoho českých skoků by se divilo, že zejména nosily i holky, když vyskakovaly ze zadních míst letadel a létaly na krajích formace. V průběhu prvních dvou dnů se nestalo ani jednou, že by se naše sestava nechýtila, většinou jsme je třeba daly asi přiměřeně - stihlo by se těch změn v 1000m, ale nebyly žádné seskoky, proto nepřiměřeně zely k dalším změnám klíče. Na konci druhého dne jsme si je třeba skořily 2 skoky dohromady jednu 60-way.

Den 3 a 4

Táto den ráno nám organizátoři oznámili, že za nás máme skákat tróninková 120-way a budeme je skákat po dny. Pro některé z holek (většinou mne) to byla největší formace, jak se kdy stala, ale organizátoři nám nekladli na srdce, a ne se nenecháme stresovat velkým úsilím. Poprvé skákejeme z formace o 6 letadlech. Jsem pátá - moji v předání letadle a vyskakují s Katyou jako poslední, poté přelétáme za holky ve druhém sektoru a napojujeme se formací na nás. Prvním seskokem mi půjde trochu těžší - se orientovat, i když jsme to celkem na zemi prošli snad ale přímí další skoků už jsem letěla v dny na jistotu.

Abych měla pravdu, nepřijde mi nějak těžší přelétání do toho správného sektoru a tam se zapojit na toho správně - tím správně jsem způsobil, pokud se koncentrujete skutečně jen na tento úkol a vnujete dostatek času vizualizaci svého letu přímí bránu, přímí stoupaná - v letadle atd. Na co jsem se nechtěla být připravená, bylo 120 otevřená padáky ve vzduchu. Byly prostě v úde! Nedovolila jsem si udělat těmto úsilím úsilím dnou zatáčku a okolní prostor jsem kontrolovala neustále. Někdy vám zabere dost koncentrace už jenom to, abyste se neřekli např. klád na padáky, která se nachází - blízko vás nebo na kameramana, která by vám možná mohl udělat páknou fotku, protože je hůl za nebo nad vámi:-)

Báhem táto - ho a čtvrtého dne jsme tedy zřekli přímí pohled o tom, jak to vypadá v tom kterém sektoru v kontextu tak sestavy, zlepšovali jsme práci v trekovacích těžších a postupně jsme dostali povoleno brát gripy. Na konci čtvrtého dne přímí seskokem z pouhých 5000 metrů - tak bylo 5 sektorů ze 6 kompletních, a to je přímí přímí objevená - stuhu (ta byla klásem pro přímí do druhého bodu, i když v daném seskokem jsme je přímí neměli povoleno do druhého bodu přímí. Stuha však byla vypouštěna, protože Kate také přímí potřebovala zřekl praxi v klásování -

Přímí vání - v použití byla občas poměrně dobrodružná - je to dějno tím, že i v použití existují jisté atraktivní a má - te si být jisti, že přímí tomto počtu lidí - ve vzduchu se ta stejná má - ste - ka, která se vám zdají atraktivní, atraktivní - i nám dalším a dochází - tak k určitému tlaku nad takovou "přímívací plochou". Je tedy přímí neustále oči na stopkách a mozek přímí na "zapnuto". V každém přímí - padá je přímí dodržet směr přímí na dropzány, i když to pro vás znamená přímí - do použití po vstupu mezi pichlavé ke přímí. Při takových j - prachem jsem si vyzkoušela také a musím - ci, že po takové jí - zdě na otevřeném korbě, dává - pu po práci okolní - dropzány, jsem zavrhlá přímí - ko na další - seskok a jen jsem se přímí - kala vo - avkou a deodorantem s o - ista prostě bude muset vydržet do večera. Dan Brodsky - Chenfeld nás ostatně už druhý den skákejeme - přímí "girls", no přímí nechtím na laskavém - tenám.

Den 5

Po 4 tróninkových dnech už za nás - nala být znáta - ňava, za den jsme sice dělaly jen 4 seskoky, ale každému ses

předcházelo asi hodinová sušená - v použití, v plně vstroji, helmě, se zářivými světlymi pásy a se vřím, a to v teploty. Všechny jsme měli oděny z polyesteru, většina holek modřiny od zářivých pásů, na které z a do toho se začaly objevovat dust devils - vzdušná vřiv, které představují velké riziko pro paraútlistu na otevřené padáku. Když jsem se zeptala, co se stane, když se nebudu moct dust devilu vyhnout a vletím do něj, bylo moje odpověď: "You will be injured. But most possibly, you will be dead." Nakolik zranění - náhla tím bohužel i potkalo, například zlomená noha, poranění kotníku (které se při rdně po akci ukázal jako zlomená kůstka) atd.

Přítel den se nesl ve znamení pokusu o rekord a náhle většinou podivná koláče - vždy jeden seskok byl naprosto úžasný a druhý seskok téměř katastrofa. Já osobně jsem se tento den začala cítit trochu demotivovaně, jsem měla pocit, že nemáme nikdy udělat sekvenci dvou bodů, když nechytíme ani první bod. Ale zkušenější a účastnice mě trpělivě vysvětlovaly, že celá sekvence je jen o prvním bodu - druhý bod už je jednoduchý. A když budeme připraveni, dostaneme větší větrnou - aby se stihl druhý bod. Což jsme tak už přítel den dostaly jsme tak skákat z výšky 5300 - 5500 metrů nad terčem. Přes poslední seskok tohoto dne bylo opatřeno 5 sektorů ze čtyřech a dokonce přešlo do druhého bodu! A celý sektor vynechal první bod a šel rovnou do druhého bodu kde chyběl jeden grip. Všichni upínáme svoje naděje na zářivě, protože poslední dva dny téměř chytit rekord poslední den akce by bylo mnohem těžší, než chytit ho o den dříve.

Den 6 - rekordní den

A celý den ráno se ale budíme do zamračeného dne. Trvá celá dopoledne, než se obloha konečně roztrhne a ne. Dan BC šel do letadla (mezitím tak bylo několik plánů poplachů, takže jsme byli několik hodin pod permanentním tlakem v režimu stand by a dvakrát jsme se oblékli do "plně polní", abychom vše zase sundali kvůli oblačnosti). Zde se naplno projevila profesionalita účastnic, neslyšela jsem od žádných z nich remcání, všechny byly včas na bránu, všechny se soustředily jen na poslední seskok. Než jsme šly na první seskok dne, stihly jsme také všechny provázkovat (postupně po jednotlivých sektorech) poslední fázi poslední sestavy.

Nastupujeme do letadla, kde se jako obvykle ve 300 metrech odpoutám a sedám si ve Skyvanu na schůdk za pilota, abych mohla pozorovat okolní krajinu. Chvillemi zavírám oči a představuji si celou seskok. Ve výšce náletu otevřeme dveře, svítí zelená, soustředím se na klidně a pomalu dýchám - a GO!

Během s Katy, vyskočíme a vlevo od sebe hledím Holly v modré kombině, a také Lenku v červené, která má mi referenční body. Přiletím do svého sektoru a pozoruji celou sestavu přelétlou a pode mnou, jak se kráslí a plyne formuje. Celá sestava padá neuvěřitelně klidně, každá je přelétlá tam, kde má být, a celá to zapadá jako mozaika. Nevezmu grip, vím, že mám dost času a stihnu se jevit nadechnout a vydechnout, nechtím chytit Katu. Zatím sleduji sestavy, nastavuji levou ruku pro Kelly, angličanku, která se napojuje na mne a se kterou se myslím s Katou na sebe vždycky culíme přímými trekovými, rameno na rameni. Kelly mne chytí a náš sektor je tak úplně celý - jak sestava padá konstantně rychlostí, a hlavně, že v ní nejsou žádné vřtání. Náš sektor lehce stran - doprava a doleva a snažím se kolenem srovnat osu tak, abych byla za Lenkou a Holly (kde také mám být). Držím se celou výškovost a stuha přelétá nikde - žádná tady je! Kate vytáhla stuhu ze svého rukávu a stuha nyní nad sestavou. Konečně se tedy použítá, odpoutám vím přelétlou vteřiny a chytíme druhou tvar. Nedám si to a i kdybych do přelétlou, po jilhlím po krajích a za nás si být jistě, že tento seskok je rekordní. Klíčem k rozchodu je o Lynn přelétlou - moze sestavy, Lynn otevřela, uvidím padáček a jakmile vidím její - "vzdávajíc se" ruce, couvám ze sestavy a čekám, až se na mne otočí - máj trekovac - tím. Pak se pomalu otočí a zvolna trekuji od sestavy celým, že mne Kelly chytí za pravou ruku, podávám se doleva a usmívám se na Katy a Mexičanku - obě se na mne tleskají, pusou od ucha k uchu. Zvláštní - tenhle pohled asi nezapomenu. Přelétlou rozchodu našeho trekovac - ho tím vidím holky, jak letí - každá svítí smírem a tím se, až se s nimi po přelétlou - obejmu a až se podávám - me tohoto seskoku.

Přelétlou na malý kousek trávky k Danovi BC a ten se na mne usmívá a hlásá, že ze země to vypadalo dobře. Za mnou přelétlou Kate Cooper a slyším ji, jak Danovi přelétlou - ká, že nemám pochyb o tom, že jsme byly chyceny. Ten rozhodně, aby posoudili každou jednotlivou grip. Zhruba za hodinu se scházíme na debriefu v oběm hangáru a čekáme, co nám Kate přelétlou. Po celou dobu běhám - na oběm - obrazovce videa ze seskoku a tak jsme všechny nedo bojme se, aby rozhodně - nepřelétlou s tím, že někdo držel špatně grip.

Kate pustí video ze seskoku a když dojde na zkompletování sestavy, dá na video pauzu, otočí se do hangáru a zdvihne ukazovák (na znamení: "Toto je 1. bod". Stejně tak to ale mohlo znamenat: "A teď pozor!"). Pustí video dále, celou hangár ani nedýchá, napětí by se dalo krájet. Potom Kate znovu zapauzuje video na chycení druhým bodu. Otočí se na nás, usmívá se a mlčky zdvihne dva prsty: 2 body. Ale taky "V" - vítězství. Následující věch radost asi neuvěřitelně euforické, jakou jsem kdy zažila. Nechávám se strhnout davem a objímám se se všemi znovu a znovu, z čeho se mi derou slzy a ani se za nás nestydím, celou to trvá několik minut, než se Kate podaří uklidnit naše emoce.

Poté Kate oznamuje, že se pokusíme o téměř bodová 1/2 seskok, což by byly další dva světové rekordy. Znamená přechod do téměř metá-ho bodu bude vypuštění stuhu - jakmile Kate stuhu pustí z ruky, bude to znamenat přechod do dalšího bodu. Ale po takové emocionální náložce je skutečně velmi těžké se zatím plně koncentrovat na přechod letadla jsem se několikrát přistihla, že myslím na minulý (rekordní) seskok a ne na ten téměř - a jen silou vůle nutila k vizualizaci přechodu bodová seskoku. Seskok dopadl dle svého očekávání - tedy v sestavě byly některé holky podpadly, jejich rychlost neodpovídala zadání. Vpředvečer dne jsme nasedly do letadel k poslednímu pokusu toho dne, ale došlo k jakési technické poruše Skyvana a seskoky pro tento den tudíž byly ukončeny.

Sešli jsme se tedy znovu v hangáru, kde Kate oznámila konec celkové akce - o den dříve, než bylo v plánu. Ač je neproskákaných seskoků nám byla téměř refundována s tím, že kdo má zájem, má se druhý den připojit muškát skupině s Danem BC a skákat organizovaně velké sestavy ve smíšené skupině (50-60way). Zprvu mě předsedánské ukončení akce mrzelo, ale když jsem pak na večerní party viděla, jak to umělejší rusky v oslavě tak jsem jí nelitovala, protože bylo zatím nejvíce, že na druhý den bychom stejně nemohly skákat v plněm počtu.

Večerní oslava se nesla v duchu děkovaček, dekorování nově 100-way klubu (takže jsem si došla pro svou náživku:-) a koncertu skupiny Flash pants. Kdo nezávil, nepochopí:-) Rekordmanky z Japonska přinesly tradiční Áb a kdo chtěl, toho do něj oblékly a ochotně se s ním vyfotily. Zkoušely na mě to jejich sáček, ale náště - jsem utekla akorát včas, abych byla schopna druhého dne skákat.

Den 7 a 8

V sobotu ráno se asi 15 holek včetně mě přemýšlelo k muškát formaci a skvěle jsme si zaskákaly pod vedením Dana Dougha Fortha. V neděli mě pak Katya naložila do auta, odvezla do outletu, kde jsem během 40 minut nakoupila věci pro moje blázkové a celá zbytek dne jsme strávily v luna parku, kde jsme vyzkoušely skoro všechny horské dráhy, které byly k dispozici - některé ty dráhy byly opravdu divoké! Večer jsem sedla do letadla natolik unavená, že jsem několikrát usnula během podávání veškeré a jen s velkým přemáháním jsem se probouzela do té doby, než mi letuštěl ták s já-dlem. Ve vteřině poté jsem usnula a probudila se až tři hodiny před příchodem v Londýně:-) Z Londýna poslala zprávu našim, aby mě vyzvedli v Praze na letišti. Jak bylo moje přemáhání, když po příchodu do Prahy haly kromě našich rodičů na mě čekal Lugi s Karlem! Nedojmula jsem se k slzám jenom díky tomu, že jsem byla v přemáhání-liší velkým Ájoku:-) Moc děkuji za to milé přemáhání - kluci!

Nebudu tady děkovat ostatním Áastnicím, organizátorům, kameramanům, pilotům, baličům atd. Všichni věme, Á velké sestavy nejsou o jednotlivcích, a že jsou všelijaké přívě proto, že všichni a všechno musí fungovat natu správnou chvíli. Ale chci děkovat těm ostatním, bez kterých bych se tato akce nikdy nemohla zúčastnit - Lojzek, naši, Áaneta a Eva Vokurková. Taky moc díky za cenné rady Martina, Pětá, ÁEoÁ-kovi a Happymu a nakonec Dana nápad s dortem! A pak všem, co drželi palce. Díky!

Věde - ze seskoků mám mnoho, ale neexistuje žádná oficiální sestava z události. Mám nejvíce benájm věde tedy krátké sestavy od jedné z argentinské:

<http://vimeo.com/109683586>.

O ustavení nového světového rekordu se psalo v ějude:-)